

Douglas Murray doet indringend verslag van de naweeën van de Hamas-slachting van 7 oktober 2023

Posted on 17 mei 2025 by Arie Graafland

De Israëlische regering van Benjamin Netanyahu denkt er over om Gaza verder te bezetten en een grote militaire macht in te zetten om uiteindelijk Hamas definitief te verslaan. Als het bezoek van Donald Trump deze week aan de regio niets oplevert dan is dit een reële mogelijkheid. Dat nieuwe offensief moet met een langdurige bezetting en een vergrote inzet van het Israëlische leger (de IDF) slagen. De Palestijnen moeten verhuizen naar het zuiden, een smalle strook, de rest van Gaza wordt een verhevigd strijdtoneel.

Dat zal ongetwijfeld leiden tot nieuwe en felle protesten in Europa, het Midden-Oosten, de VN, actiegroepen, maar ook in Israël zelf. Veel Israëlische familieleden van gijzelaars zien het voornemen van hun regering als een voortzetting en intensivering van de oorlog die ten koste gaat van hun gegijzelde gezinsleden. De *New York Times* schrijft dat er nog ongeveer 24 mensen gegijzeld worden. Het is cynisch, maar de families hebben gelijk, de kans op terugkomst lijkt miniem bij

intensivering van de oorlog. Al is die terugkomst wel het officiële doel van de regering.

Zie het eens in de context

Natanyahu gaat in tegen de 'wereldopinie', voor zover die bestaat, en kiest ervoor Hamas definitief te verslaan in een waarschijnlijk langdurige grondoorlog waar aan Israëlische zijde ook veel slachtoffers zullen vallen. Het Westen dat al jaren geen oorlog meer kent, en nu door Trump, en onder de dreiging van Rusland, wakker wordt, zal weinig anders doen dan moreel protest laten horen. Maar ik denk dat Netanyahu weinig andere opties heeft dan een grondoorlog.

Overall in de media hoor ik dat we de oorlog tussen Israël en Hamas in context moeten zien. Het is een ingewikkeld 'conflict' volgens velen. Maar laten we eens kijken wat de aanval van die 7^e oktober betekent als je hem op Amerika of Europa projecteert, zoals Douglas Murray doet in zijn meeste recente boek, *On Democracies and Death Cults*. Stel dat op die beruchte 7de oktober 2023 44.400 Amerikanen vermoord waren door islamitische terroristen, ongeveer vijftien maal 9/11. En dat pakweg 10.000 Amerikanen gekidnapt waren, weggesleurd uit hun huis, verkracht en vaak zwaar gewond. Of dat 8.400 Fransen en Britten waren afgemaakt op één dag, en nog eens 1.750 in gijzeling genomen.

Israël is een klein land met ongeveer 9 miljoen inwoners. Het aantal doden op die 7de oktober was 1.200 en zo'n 250 mensen werden meegesleurd naar Gaza. Bovenstaande vergelijking maakt duidelijk wat dit betekende voor Israël. Dat is een fictieve vergelijking die we liever niet horen want die brengt het dicht bij huis.

Wat gebeurde er die vroege ochtend in oktober? Eerst kwamen de terroristen van Hamas en de Islamitische Jihad, gevolgd door delen van de burgerbevolking die zich konden uitleven in moorden en stelen. Murray beschrijft zijn bezoek aan Nahal Oz, een observatiepost die ligt tussen de kibboetsen Be'eri en Kfar Aza. De observatiepost Unit 414 bestond op die 7de oktober uit ongewapende vrouwen. Een van de vrouwen heeft al maanden lang de hogere echelons gewaarschuwd voor oefeningen van Hamas bij het hek, maar niemand luistert. Murray beschrijft hoe hij videobeelden ziet van de slachting die Hamas aanricht; jonge vrouwen waar het bloed wegloopt uit hun kruis, het resultaat van verkrachting, kogels in hun schaamstreek, en doorgesneden pezen waardoor ze niet kunnen vluchten.

Zesenzestig vrouwen werden afgemaakt, zeven werden meegesleurd naar Gaza.

De dag erna werd er gedemonstreerd op Times Square in New York, elite-universiteiten als Harvard en Columbia volgden onmiddellijk. Maar de demonstraties waren niet gericht tegen de slachtpartij, maar tegen het 'koloniale bewind van Israël'. Hamas had de rekening terecht vereffend. In Canada werden synagogen in brand gestoken, er werd geschoten op Joodse scholen, Joodse winkels moesten het ontgelden. En nergens in het Westen was er ook maar enig protest tegen het geweld van Hamas.

Iran, de inspirator van Hamas

Een dag of wat erna reist Douglas Murray af naar Israël, hij kent het land goed. Hij wil uit de eerste hand zien wat die verschrikking teweeg heeft gebracht. In de maanden die volgden praat hij met overlevenden, familieleden in *The Hostage Family Forum* in Tel Aviv die hun dierbaren zijn kwijtgeraakt, met civiele hulpverleners, en met de IDF. Hij wil expliciet getuige zijn van de naweeën van deze slachting, en een zo breed mogelijk beeld geven van die 7de oktober. Dat beeld is zeldzaam genuanceerd, maar duidelijk in zijn steun voor Israël.

Het boek opent met een korte schets van de inspirator van Hamas: Iran. In 1979 komt ayatollah Khomeini terug uit ballingschap en verklaart de Islamitische Revolutie voor geslaagd. Intellectuelen als Michel Foucault verwelkomen Khomeini als geestelijk leider van de Iraanse revolutie, hij zal het westers kapitalisme gaan vernietigen. Richard Falk emeritus-hoogleraar aan Princeton University schreef in de *New York Times* dat we nu sociale rust en gelijkheid kunnen verwachten in Iran. Links heeft zich eerder vergist. De huidige protesten tegen Israël worden eveneens gevoed door antiwesterse sentimenten.

2005: Israël trekt zich terug uit Gaza

Vanaf 2003 wordt de invloed van Iran in Irak en, via Hezbollah, in Libanon, steeds sterker. Iran is de gevaarlijkste tegenstander van Israël en het Westen. Hamas wordt gevoed door Iran. Hamas-leiders zijn inmiddels op uitnodiging van de Moslim Broederschapaangekomen in Soedan, waar de regering Hamas steunt en onderdak geeft. Amjad Taha, politiek analist van het Midden-Oosten uit de Verenigde Arabische Emiraten, verwacht dat de volgende 7 oktober-aanslag vanuit Port Soedan zal komen.

In 2005 neemt de Israëlische premier Ariel Sharon een van de moeilijkste en meest omstreden beslissingen in Israël's geschiedenis: Israël trekt zich terug uit Gaza. Het bestuur wordt overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit die de West Bank (Judea en Samaria) bestuurt. Joodse nederzettingen in Gaza worden hardhandig ontruimd door de IDF. Niemand wilde weg. Netanyahu stapte als protest op uit de regering van Sharon. Amerika dringt aan op verkiezingen in Gaza, en daarin verslaat Hamas Fatah. Sindsdien zijn er geen verkiezingen meer geweest. En sinds 2001 worden vanuit Gaza voortdurend korte afstand-raketten afgevuurd op Israël.

Theodor Herzl had gelijk met zijn boek *The Jewish State* (1896): de Joden zijn nergens veilig. Voor Herzl gaf de Dreyfus-affaire de doorslag. In 1895 werd de Franse legerkapitein Dreyfus, een volledig geassimileerde Jood, ten onrechte beschuldigd van spionage. Hij werd publiekelijk van zijn militaire onderscheidingen ontdaan, terwijl de menigte riep 'dood aan de Joden'.

Dit was voor Herzl reden om te pleiten voor de stichting van een Joodse staat. Maar het is de vraag of die staat wel veiligheid kan bieden. Toen in 1948 Israël werd gesticht, werd het land onmiddellijk aangevallen door de omringende Arabische landen. Ook in 1967 en 1973 woedden er oorlogen met het doel Israël van de kaart te vegen. Na de beestachtige aanslag van Hamas op 7 oktober 2023 heerst in Israël het gevoel dat de IDF de bevolking niet kan beschermen. Murray is er duidelijk over, zowel de regering van Netanyahu als de inlichtingendiensten en het leger hebben gefaald.

Be'eri

Dat wordt duidelijk in de kibboets Be'eri, die vlakbij de grens van de Gazastrook ligt. Vanuit Gaza zie je haar zo liggen. Hamas had geen enkele moeite om de kibboets in te nemen. Het grootste deel van de bewoners waren vredelievende Israëli die niets liever wilden dan vrede met de Gazanen. Een van hen was Vivian Silver, schrijft Murray, die Be'eri meermalen bezocht heeft. Vivian heeft jarenlang gewerkt aan een betere verstandhouding met de Gazanen. Ze was medeoprichter van *Women Wage Peace*. Ze was lid van *B'Tselem* een human right-groep. Iedere week reed ze met haar auto vanuit Gaza naar een ziekenhuis in Israël om kinderen uit Gaza van specialistische medische hulp te voorzien.

De terroristen van Hamas hadden vrij spel in Be'eri, de paar gewapende

verdedigers van de commune hadden geen kans. Het duurde uren voor de IDF aanwezig was. Hamas moordde van deur tot deur en wist precies waar het moest toeslaan. Er was immers regelmatig contact tussen de kibboets en de duizenden Gazanen die in Israël werkten. Later dacht men dat Vivian Silver meegenomen was naar Gaza, maar dat bleek onjuist. Haar huis was platgebrand, ze was levend verbrand in haar eigen huis. Het kostte de forensische dienst vijf weken om haar DNA vast te stellen, er was praktisch niets meer van haar over. Murrays beschrijving is bloedstollend, maar niemand in Europa is geïnteresseerd in deze Hamas-terreur. Het is Israël dat afkeer oproept.

Majoor Y

Murray spreekt een lid van de IDF, majoor Y, die gespecialiseerd is in het doorzoeken van woningen in Gaza. Hij ziet dat in ongeveer ieder huis wapens opgeslagen liggen voor Hamas. Na verloop van tijd stopt hij met zoeken naar tunnelingangen of wapens in de keuken of woonkamer, maar gaat meteen door naar de kinderkamer waar in de meeste gevallen de wapenopslag is. Bij zijn zoektocht komen regelmatig exemplaren in het Arabisch boven water van *Mein Kampf. How to Kill Jews* is eveneens populair. Iedere VN-school laat hetzelfde beeld zien: een lopende band van Jodenhaat. Scholen, ziekenhuizen en moskeeën worden allemaal ingezet voor Hamas' cynische oorlogsvoering. Maar in Nederland gaan demonstranten in het Centraal Station zitten met hun Palestijnse keffiyeh of slopen een faculteitsgebouw om te protesteren tegen Israël.

Douglas Murray, [*On Democracies and Death Cults*](#), *Israel and the future of civilization* (Broadside Books 2025, 209 p).

Eerdere boeken van Douglas Murray zijn [*The strange death of Europe*](#) en [*War on the West*](#). **Wynia's Week** verschijnt drie keer per week